

จาก 'นีล อาร์มสตรอง' ถึงยุค 'แข่งไปดาวอังคาร'

การเสียชีวิตลงด้วยวัย 82 ปี ของ **นีล อาร์มสตรอง** มนุษย์คนแรกที่เหยียบย่างลงบนดวงจันทร์ ไม่เพียงสร้างความรู้สึกสูญเสียให้เกิดขึ้นเท่านั้น ยังกระตุ้นให้เกิดการสอบทานแนวนโยบาย และบรรยากาศในแวดวง การสำรวจอวกาศขึ้นมาอีกด้วย

ประเด็นที่น่าสนใจก็คือ นีล อาร์มสตรอง เหยียบลงบนดวงจันทร์ 66 ปี หลังจากที่ห้องทดลองไวท์ ทดลองการบินครั้งแรกของตน และห่างจากการปล่อย "สปุตนิก" ดาวเทียมดวงแรกขึ้นสู่อวกาศเพียง 12 ปี

แต่หลังจาก อาร์มสตรอง เป็นคนแรกแล้ว แอริสัน ชมิตท์ กับ ยูยีน เคอร์แนน ที่ขึ้นไปกับยานอพอลโล 17 กลับเป็นตัวแทน 2 คนสุดท้ายของมนุษยชาติ

นับจากนั้นเป็นต้นมา มีมนุษย์ขึ้นไปสู่อวกาศอีก 450 คน ทุกคนไม่เคยหลุดพ้นเลยขอบเขตที่เรียกกันว่า "โลว์ เอิร์ธ ออร์บิท" หรือวงโคจรระดับต่ำ ที่อยู่เหนือพื้นผิวโลกเพียง 200-300 กิโลเมตรอีกเลย

หลังจาก "ก้าวเล็กๆ" ที่เป็น "ก้าวกระโดดของมนุษยชาติ" ครั้งนั้นแล้ว การผจญภัยในอวกาศห้วงลึกดูเหมือนจะสิ้นสุดลง ไม่มีก้าวย่าง

ใดๆ ตามมาอีก ทั้งๆ ที่ความสำเร็จของอพอลโล 11 น่าจะส่งผลให้เกิดยุคใหม่ในการสำรวจอวกาศของมนุษยชาติ เกิดขึ้นที่ตั้งในอวกาศชั้นบนดวงจันทร์ และหลายคนเชื่อว่า หากพัฒนาการในการสำรวจอวกาศสามารถรักษาระดับเดิมเอาไว้ได้ ป่านนี้ คงมี "รอยเท้า" มนุษย์ปรากฏบนดาวอังคารไปแล้ว

หลังโครงการอพอลโล โครงการอวกาศของสหรัฐอเมริกาที่เกิดขึ้นตามมาน่าจะสืบทอดและขยายความสำเร็จดังกล่าวออกไปให้ต่อเนื่อง

โครงการมาริเนอร์, โพโอบีเยร์, วอยาเจอร์ น่าจะออกไปสำรวจดาวเคราะห์อื่นๆ เช่นเดียวกับที่โครงการ "สเปซ ชัทเทิล" ก็น่าจะกลายเป็นเครื่องมือช่วยในการสำรวจจรวด สร้างสถานีอวกาศ ขึ้นในวงโคจรระดับต่ำ เพราะนั่นคือสิ่งจำเป็นที่จะกลายเป็นฐานสำหรับการสำรวจอวกาศห้วงลึกด้วยมนุษย์อวกาศ เป็นสิ่งจำเป็นต่อการส่งตัวแทนของมนุษยชาติไปยังที่ใหม่ๆ ต่อไป

สิ่งนั้นไม่เกิดขึ้น เหตุผลหนึ่งเป็นเพราะโครงการอย่างโครงการอพอลโลนั้น แพงระยับแพงเกินกว่าที่รัฐบาลชาติใดชาติหนึ่งจะจัดสรรให้ต่อเนื่องในระยะยาวได้ จากระดับ 3.45 เปอร์เซ็นต์ของงบประมาณโดยรวมของรัฐบาลสหรัฐอเมริกา

งบประมาณขององค์การบริหารการบินอวกาศแห่งชาติ (นาซา) ถูกหั่นลงเหลือราว 1 เปอร์เซ็นต์ ในปี 1975 และถึงขณะนี้เหลือเพียง 0.5 เปอร์เซ็นต์

เท่านั้นเอง

เหตุผลประการถัดมา เป็นเพราะความล้มเหลวของโครงการ สเปซ ชัทเทิล ที่เดิมตั้งเป้าหมายเอาไว้ว่าจะสามารถบินขึ้น-ลงได้ราว 50 เที่ยวบินต่อ

ปี ซึ่งจะลดต้นทุนชิ้นส่วนอวกาศลงจากครั้งละหลายพันล้าน เป็นครั้งละหลายล้านดอลลาร์

การณกลับเป็นว่า ยานขนส่งอวกาศ หรือสเปซ ชัทเทิล เองกลับมีต้นทุนในการขึ้น-ลงสูงจนไม่คุ้ม

ค่าในเชิงพาณิชย์ และถูกลดเที่ยวบินลงเหลือเฉพาะที่ "จำเป็น" จริงๆ เท่านั้น

โครงการอวกาศของสหรัฐอเมริกา กลับมามีแววจะคึกคักอีกครั้งในปี 2004 เมื่อ **จอร์จ ดับเบิลยู. บุช** ประกาศจะ "กลับคืน" สู่อวกาศ ต่อด้วยการสำรวจดาวอังคาร

นาซาจัดเตรียมโครงการ "คอนสเทลเลชัน" ขึ้นมาเพื่อตอบสนองนโยบายดังกล่าว โครงการคอนสเทลเลชัน ประกอบด้วย การสร้างยานสำรวจอวกาศใหม่ชื่อ "โอโรออน" รูปลักษณะคล้ายคลึงกับ อพอลโล สเปซ แดปซูล แต่ใหญ่กว่าราว 3 เท่าตัว จรวดส่งรุ่นใหม่ 2 ตัว คือ ฮาเรล 1 และฮาเรล 5

แต่ที่สูญจกกันได้ในภายหลังว่า นโยบายของบุชเป็นแค่คำพูด เนื่องจากไม่เคยใส่ใจในเรื่องการสนับสนุนงบประมาณให้กับนาซา เพื่อพัฒนาเทคโนโลยีที่จำเป็น โครงการนี้ยุติไปโดยปริยายในปี 2010 ปล่อยให้ภารกิจสำรวจอวกาศดูว่างเปล่า ไร้จุดหมายไป

ในขณะที่มหาอำนาจอวกาศหน้าใหม่อย่างจีนและอินเดีย ไม่เพียงเอาใจจริงเอาเงินมากกว่า ยังมีความพร้อมมากกว่า มีจินตนาการมากกว่าอีกด้วย

ถึงขนาดหลายคนเริ่มเปรยว่า คงไม่มีใครแปลกใจหากมนุษย์ที่เหยียบลงบนดวงจันทร์คนถัดไป จะถือสัญชาติจีน!